

Irena Fuchsová a Filip Fuchs

Když syn píše líp než máma

Irena Fuchsová

Když syn píše líp než máma

Irena Fuchsová © 2010

Autoři fotografií:

Fotografie na obálce: Jan Fuchs

Fotografie Ireny Fuchsové: Dalibor Puchta

Fotografie Filipa Fuchse: Pavla Šlapáková

© Nakladatelství Beskydy 2010

ISBN: 978-80-904165-8-1

Dokonalé manželství

Koukla jsem na hodinky. Mám co dělat!

Začala jsem se převlékat a přitom jsem měla před očima Marka. Všechny ženské mi ho závidí! Je dokonalý! Vypadá jako Robert Redford, když mu bylo třicet! Ano! Jsem už tři roky manželka Roberta Redforda!

Mám chlapa, který se mě dotkne, a já se prohýbám rozkoší! Narodili jsme se pro sebe! Někde jsem četla, že po světě chodí ke každému jeho partnerský ideál, ale málokdo má to štěstí, že ho potká!

My jsme se s Markem potkali.

Miluju na něm všechno! Je dokonalý a já chci být také dokonalá! Snažím se, aby na mě byl hrdý! Dělán ředitelku v reklamní agentuře a ve svých osmadvaceti letech jsem nejúspěšnější ředitelka široko daleko! Majitel mi slíbil, že mě za dva roky udělá spolumajitelkou!

Markovi jsem to neřekla, je to moje tajemství. Bude koukat, až se mu za dva roky s velkou slávou pochlubím...

... Když mě za chvíli prozvonil, proběhla jsem náš krásný byteček, všude pozhasínala, zamkla a sjela dolů výtahem. Před dům právě přijíždělo taxi. Marek dal totiž svoje auto na parkoviště za domem a zavolal taxi – tak to dělá pokaždé, když jdeme na večeri.

Není dokonalý?

Objal mě a políbil. Pak mi zabořil obličej do vlasů a zhluboka se nadechl mé vůně.

„Mám abstinenci příznaky, miláčku! Musíme s tím něco udělat!“

Pevně mě stiskl v pase a pak sjel rukama níž... ani nevím, jak jsem se dostala do taxi! Začínal další z našich pohádkových večerů!

Všechno by bylo úžasné, kdyby v restauraci nesešla u vedlejšího stolu rodinka s pětiletou dceruškou. Marek se tam

sice snažil nekoukat, ale ta prťavá holka mě strašně znervózňovala...

„Marku, musím ti něco říct,“ řekla jsem, hned jak jsme dojedli, a když zvědavě kývl, začala jsem plakat. „Promiň mi to, miláčku, ale já přece nemůžu za to, že jsem ještě neotěhotněla!“

Zatvářil se nešťastně, začal mi líbat ruce, pak zaplatil, zavolal taxi a jeli jsme domů.

V taxi jsem ještě trochu popotahovala a Marek mě pořád hladil a líbal.

„Heleno, miláčku! Já ti přece neřekl ani slovo! Nenervuj se! Až miminko přijde, tak přijde! Já na tebe přece nespíchám, ty moje holčičko...“

Věděla jsem, jak strašně touží po dítěti. Ale naše manželství bylo zatím bezdětné. Nikdo z nás nemůže mít všechno, mám pravdu?

Doma jsem šla do koupelny první já a pak jsem v ložnici nedočkavě čekala na Marka. Ležela jsem na rozhozených pokrývkách a představovala si, jak bude za chvíli svlékat moji bílou saténovou košilku, ale on pořád nešel!

Slyšela jsem, že chodí v předsíni a po obývacím pokoji, sakra, co teď kde hledá, proč už si nejde lehnout?!

Vstala jsem a vykoukla ze dveří.

„Miláčku, spěš si! Už se nemůžu dočkat!“

Neodpověděl. To bylo divné! Šla jsem za ním do obývacího pokoje a vytřeštěně jsem zůstala koukat na otevřený kufr, do kterého házel svoje věci.

„Co se stalo?! Ty někam jedeš?!“

Neodpověděl, ani se na mě nepodíval. Jako když tam nejsem. Proboha, co se děje?!

Prošel kolem mě a v ložnici si vzal ze svého nočního stolku desky s různými dokumenty, vrátil se beze slova do obýváku, hodil desky do kufru, zavřel ho, a odnesl do předsíně. Pak se oblékl, vzal kufr a otevřel dveře na chodbu. Celou dobu se na

mě nepodíval a neudělal to ani teď. Koukal někam nade mě a řekl dvě věty.

„Pro ostatní si přijedu zítra. Žádost o rozvod podám do týdne.“

A byl pryč.

Měla jsem pocit, že omdlím! Co se stalo? Přece jsme se chtěli milovat! Vůbec nic jsem nechápala. Chodila jsem po bytě a říkala si, zdá se mi to. Jiné vysvětlení není. Ano. Zdá. Je to zlý sen!

Marek je určitě pořád ještě v koupelně!

Šla jsem do koupelny a první, co jsem uviděla, byla otevřená zásuvka u skříňky, kde mám vložky a svou růžovou taštičku.

Proboha! To snad ne!

Vrhla jsem se ke skřínce, podívala se dovnitř a pak jsem se rozbředla...

Moje růžová taštička, kterou jsem měla pečlivě schovanou vzadu za vložkami, byla otevřená a vykukovalo z ní načaté plato prášků proti otěhotnění...

Čekání na rozvod

„Tak povídej,“ kývla jsem na Vlastu, moji nejlepší kamarádku, která se už deset let trápí se svým nevěrným, hulvátským manželem jenom proto, že byl její první a ona si nedovedla představit, že by někdy měla jiného chlapa.

„Která je to tentokrát?“

„Jeho sekretářka,“ pípla a oči se jí zalily slzami. A pak mi mezi vodopády slz sdělila, že tentokrát je to vážné, protože jí Vojta včera večer řekl, že se zamiloval a chce se rozvést.

V duchu jsem zajásala! Konečně ho nějaká uhnala a Vlasta bude volná a začne žít normálně! Vojta si totiž dělal v manželství, co chtěl a Vlastu využíval jako hadr na boty. Jiná ženská by se s ním už dávno rozvedla, ale Vlasta mlčela, trpěla, a když byla se mnou, brečela.

Copak to byl nějaký život?!

„Prý jsem neplodná kráva...“

Podívala se na mě tak smutně, až se mi sevřelo srdce.

„Neblázni, ty budeš mít ještě děti! Je ti třicet! Buď ráda, že to s tímhle mizerou nešlo! Mít děti s chlapem, který má každé dva měsíce jinou ženskou, to není žádné štěstí! Mám pravdu?“

Chvilí na mě koukala a pak pomalu přikývla. Sláva! A tak jsem rychle kula železo, dokud bylo žhavé!

„Ale abys měla děti s jiným chlapem, tak se musíš rozvést!“

Znovu se rozbrečela.

„Vojta říká, že zůstanu do smrti sama. Že do mě nikdo ani nekopne. Že byl se mnou se soucitu...“

Rozesmála jsem se.

„Jen se neboj! Aleš by se zbláznil radostí, kdybys ho chtěla!“

Aleš byl můj společník a Vlasta se mu líbila už hodně dlouho. Jenom nemohl pochopit, jak může být tak krásná ženská s chlapem, který jí celé manželství zahýbá, chlubí se tím a je na ni sprostý.

„Chceš vědět, proč s ním Vlasta je,“ položila jsem mu jednoho řečnickou otázku. „Protože nikdy žádného jiného chlapa nepoznala! Ona je v podstatě panna.“

Aleš se na mě nechápavě podíval a já svoji teorii vítězně dokončila.

„Ano, panna. Ženská, která do třiceti let měla jenom jednoho chlapa, je v podstatě panna!“

Aleš si tenkrát toužebně vzdychl.

„Vždycky jsem si přál, aby moje žena byla panna...“

A vida! Možná se mu jeho přání splní!

Začaly jsme s Vlastou probírat rozvod. Ráno jí totiž volal Vojtův právník.

„Určitě se mnou bude vyjednávat o majetku. Řeknu mu, že nic nechci. Ať si Vojta všechno nechá...“

Vytřeštila jsem na ni oči.

„Ty ses zbláznila! Necháš se deset let ponižovat, klepeš se strachy, aby tě Vojta nenakazil, a když tě chce odkopnout, odejdeš s holým zadkem?!“

Další hodinu jsem do ní hustila, co musí říct právníkovi, a když konečně pochopila, že je lepší, mít aspoň něco, než se vrátit zpátky k rodičům s jedním kufrem, vyšly jsme před kavárnu.

„Zítřka se tady zase sejdem. Pověš mi, jak jsi dopadla.“

S tím jsme se rozešly, Vlasta šla za právníkem, já se vrátila do firmy, a když jsem všechno Alešovi vypověděla, dostal nápad, jak Vojtovi rozvod osladíme...

Druhý den za námi přišel do kavárny, společně jsme Vlastu do našeho plánu zasvětili a ona okamžitě odmítla. Nenutili jsme ji, věděli jsme, že čas hraje pro nás.

Jak se rozvod blížil, Vojta přitvrdil a jeho milenka také. Chovali se k Vlastě tak hnusně, že se radši odstěhovala ke mně a hledala si byt. Za rozvod už zapláceno dostala, peníze byly na jejím účtu a tak začala pomalu zvedat hlavu, všimla si Aleše a konečně se, týden před rozvodem, nadchla pro náš plán...

A pak přišel ten slavný den.

Oba se vzdali odvolání, a tak když Vlasta vyšla před soudní budovu, byla definitivně rozvedená.

Hned za ní se objevil ve dveřích Vojta s milenkou a ta ho začala vášnivě objímat a přitom se na Vlastu vítězoslavně šklebila.

V tu chvíli se k chodníku přiřítíl mercedes, který jsem řídila já, vystoupil Aleš s obrovskou kyticí rudých růží, rozházel je po zemi, Vlasta po nich přešla k autu jako po koberci, Aleš na celou ulici vykřikoval, jak ji miluje, jak bude konečně po pěti letech jenom jeho, jak už nemusí svoji lásku skrývat, jako to dělali pět let, a nakonec ji vášnivě políbil!

Pak nastoupili, ale než jsme se rozjeli, všichni tři jsme si vychutnali pohled na vytřeštěného Vojtu a na jeho milenkou, která najednou vypadala jako zmoklá slepice...

Nevěsta od sousedů

Jezdil jsem k rodičům na víkend.

Mamince jsem přivezl hromadu prádla, na kterou už nedočkavě čekala, s tátou jsem v dílně prohlížel jeho vynálezy pro domácnost, šel jsem se podívat na sestru, která bydlela s rodinou kousek od nás, pohrál jsem si se synovcem a s neteří – prostě jsem trávil víkendy se svojí rodinou.

Tento, pro mě ideální stav, mohl trvat stále, kdyby se Alenka od sousedů nerozhodla, že si mě vezme. Když se k ní přidali její i moji rodiče i sestra se švagrem, jezdil jsem domů s pocitem, že jedu k zubaři, který mi bude trhat zub...

Alenku jsem znal odmalíčka, chodili jsme spolu na gymnázium, nebyla ošklivá ani hloupá, rozuměli jsme si, ale měla smůlu. Nevzal bych si ji, ani kdyby byla ze zlata. Věděl jsem, že se jí líbím, ale nezavdal jsem jí sebemenší příčinu, aby si myslela, že se i ona líbí mně.

Ale nepomohlo to. Naopak. Poslední rok vytáhla do boje.

„Petříčku, je ti skoro třicet! To jsi nikdy nepřemýšlel o tom, že se oženíš?“

Maminka se na mě podívala přes mísu buchet a já pokrčil rameny.

„Ani ne, mami. Jsem pořád v práci a o víkendu jedu k vám. Nemám na nic čas.“

„No právě,“ přidal se otec, který se zrovna vrátil z dílny. „To my víme, že nemáš na nic čas. Proto chceme, aby sis namluvil Alenku. Znáte se. Nemusel bys ztrácet čas nějakými námluvami. Stačí říct ano, a my vystrojíme svatbu!“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Chci se oženit z lásky.“

„Láska přijde, až přijdou děti,“ usmála se maminka. Tak to je konec, pomyslel jsem si. Oni to myslí vážně! Co budu dělat? Musím něco vymyslet. Musím...

Příští víkend jsem nepřišel. Zavolal jsem domů a řekl jsem, že musím doprovodit Vandu, svoji novou kolegyni, na důležitou firemní akci. Další víkend poslal šéf mě a Vandu na služební cestu do Říma a třetí víkend jsem přijel. Musel jsem. Maminka mi denně volala a strachovala se, v čem chodím, když mi už čtrnáct dnů neprala.

Když jsem šel od auta, vyběhla před dům a zalomila rukama.

„Petře, vrať se! Zapomněl jsi v autě tašku se špinavým prádlem!“

„Nic nevezu! Vanda mi vyprala.“

„Vanda?!“ Maminka se na mě překvapeně podívala a pak bezmocně rozhodila rukama. „Prý Vanda... kdo to je?“

„Přece ta jeho nová kolegyně, kvůli které dvakrát nepřišel, maminko,“ ozval se od dílny otec. „Hned jsem ti říkal, že to nebude jen tak! Tak Vanda?“

„Ano. Vanda,“ přikývl jsem a celý víkend jsem nemluvil o nikom jiném než o Vandě.

„A kdy nám ji přivezeš ukázat, Petříčku,“ zeptala se maminka, když jsem šel v neděli večer k autu.

„Třeba hned za týden, mami,“ navrhl jsem a maminka spokojeně kývla na tátu.

„Tatínku, tak snad konečně budeme mít od Alenky pokoj!“

Vida, říkal jsem si cestou domů, tak Alenka se rodičům nelíbí. Tím líp! Vanda se jim určitě líbit bude!

A měl jsem pravdu!

Rodiče, sestra, švagr i děti, se za týden nemohli Vandy nažádit. Aby ne! Pohrávala si se všemi, jakoby to byly loutky!

V sobotu jsme na zahradě grilovali a vedle u sousedů se občas pohnula záclona. Doufám, Alenko, že se brzy vdáš, když vidíš, koho jsem si přivezl, říkal jsem si v duchu. Vedle Vandy totiž Alenka neměla šanci, to viděla celá moje rodina a museli to uznat i vdavekchtiví sousedé.

Když jsme se v neděli večer loučili, maminka se Vandy zeptala, kdy zase přijede.

„Až za půl roku, bohužel,“ odpověděla Vanda smutně a všichni si museli všimnout, že má co dělat, aby nezačala plakat. „Letím ve středu pracovně do Brazílie. Doufám, že to tady beze mě Petříček vydrží!“

Podívala se na mě s takovou láskou, že se všem kolem zatajil dech. Pak maminka popotáhla a otec si odkašlal.

„Aby to nevydržel. Vydrží! Vždyť na tebe, Vando, čekal dost dlouho! Až se vrátíš, přijed. Už teď se na tebe všichni těšíme!“

Nasedli jsme, zamávali, a když jsme zahrnuli za roh, oba jsme si oddychli.

„Bylo to náročné, ale zvládli jsme to, vid,“ usmála se na mě Vanda a já přikývl.

„Máme na půl roku pokoj. Mezitím se Alenka vdá, ty k nám párkrát přijedeš a pak se rozejdeme, protože sis našla jiného. Budu mít minimálně na dva roky pokoj, protože se, samozřejmě, z našeho rozchodu musím vyléčit a nemůžu si hned hledat jinou...“

Oba jsme se rozesmáli a pak jsme začali mluvit o svých partnerech, se kterými jsme už několik let žili.

Já s Jiřím a Vanda s Helenou.

Překvapení

Přemek dostal v pátek dopoledne klíče od svého nového bytu, odpoledne na mě počkal, když jsem šla z práce, stavili jsme se v supermarketu, nakoupili jídlo a pití, přijeli jsme před dům, kam se už začínali stěhovat noví nájemníci, zaparkovali, vynesli jsme tašky se zásobami před jeho nový byt, položili je na zem, Přemek odemkl, pak mě vzal do náruče a přenesl přes práh.

„Takhle se to dělá, Klárko! Když nevěsta přijde poprvé do svého nového domova, přenese ji manžel přes práh.“

Cítila jsem, že se červenám. Jak to myslíš? Chodíme spolu rok, a je nám spolu dobře. Nedovedu si vedle sebe představit jiného kluka než Přemka. Koupil si byt a těšil se, až se konečně odstěhuje od rodičů, ale nikdy nemluvil o tom, že spolu budeme bydlet! Nikdy!

A jaká nevěsta? A manžel?

„Klárko, vezmeš si mě?“

Nevím, jak to udělal, ale najednou držel v ruce obrovskou kytici rudých růží a tvářil se strašně vážně! Cože?!

Přemek mě žádá o ruku?!

Nebyla jsem schopná něco říct, tak jsem nejdřív jenom přikývla a pak jsem konečně řekla, na co čekal.

„Ano! Vezmu si tě!“

Přivoněla jsem ke kytici, ale hned jsem ji musela dát nad hlavu, protože mě začal objímat a jak ho znám, zničil by ji! Když viděl, co jsem udělala, rozesmál se.

„Nevíš, co blbnu, Klárko? Máme před sebou celý víkend a já se na tebe takhle vrhnu...“

Nanosil tašky do kuchyně, kytku jsme vrátili do kýble s vodou, a pak mě prováдел po bytě a společně jsme plánovali, kde co bude. Kuchyně a jídelna byla jasná. Ložnice a dětský pokoj také. I obývací pokoj. Vedle něho byl ještě jeden malý pokoj, kde bude možná pracovna Přemka nebo moje, možná druhý

dětský pokoj – to jediné jsme ještě nevěděli, ale teď jsme to neřešili.

„Hlavně, že máme na čem spát,“ skončila jsem prohlídku bytu a skočila jsem na velkou molitanovou matraci, připravenou uprostřed ložnice a Přemek začal z obrovské tašky vytahovat peřiny, polštáře, věci na povlečení i ručníky. Nezapomněl na nic!

A tak jsme se začali v našem bytě promilovávat víkendem. Milovali jsme se všude, kromě balkonu, kde by nám byla zima. Byl to nádherný, zásnubní víkend!

V pondělí ráno jsme se domluvili, že se sejdeme v našem bytečku v pět odpoledne a začneme promýšlet, jak si ho zařídíme. Skončila jsem v práci o hodinu dřív, a šla jsem se podívat do obchodního domu na záclony a koberce.

Spokojeně jsem zkonstatovala, že výběr mají velký a sjela jsem do nižšího poschodí, abych se podívala na kuchyňské nádoby.

Když jsem procházela mezi regály s kabáty a s bundami, zdálo se mi, že jsem zahlédla Přemka, ale řekla jsem si, co by tady dělal, je přece v práci, ale pak mi to nedalo a vrátila jsem se.

Nenápadně jsem vykoukla za regálem a... uť!

Byl to on! A právě pomáhal nějaké holce do nádherné bílé bundy! Narovnal jí límec, pohladil ji po rameni, usmíval se na ni, ona se na něho také culila a pak spolu někam odcházeli.

Šel za ní a zezadu si ji zamilovaně prohlížel...

Víc jsem neviděla, protože jsem se rozbřečela!

Vyšla jsem před obchodní dům a zastavila se. Půjdu domů. Otočila jsem se a najednou se proti mně objevil s velkou taškou v ruce. Zarazil se, vypadalo to, jako by se chtěl přede mnou schovat a mně v tu chvíli bylo všechno jasný!

Přistihla jsem ho! A on to ví!

Už jsem na nic nečekala a rychle jsem odcházela na druhou stranu.

„Klárko! Počkej! Klárko!“ Doběhl mě a postavil se mi do cesty. „Klárko, promiň! Chovám se jako debil! Chtěl jsem se před tebou schovat, protože...“

Sklopil hlavu.

Tak mi to řekni! Řekni mi to, přikazovala jsem mu v duchu. Slyšíš?! Máš jinou holku, vid? Viděla jsem vás! Tak už to konečně řekni!

Pořád mlčel, a když se na mě konečně podíval, usmíval se! On se usmíval!

„Svlékni se! Dělej!“

Nechápavě jsem na něj koukala, on se rozesmál a z tašky vytáhl bílou bundu.

„Chtěl jsem si tě do ní obléct v noci, po milování, Klárinko, ale chci tě v ní vidět už teď! Svlékni si kabát! Určitě ti bude! Prodavačka měla stejnou postavu, teď si ji zkoušela...“

Klubová fanyнка

„Tak a hotovo!“

Spokojeně jsem zaklapla desky s bakalářskou prací, ve které jsem právě dodělala poslední „kosmetické“ úpravy a protáhla jsem se. Konečně mám po dvou měsících volný víkend!

A v tu chvíli mi zazvonil mobil.

Byla to Vanda, se kterou jsem se nedávno seznámila ve vlaku. Dojíždí do Prahy do práce a já do školy. Sice jsem ji dvakrát nemusela, ale dneska to s ní vydržím. Chtěla jsem totiž někam vyrazit a samotné se mi nechtělo.

Řekla jsem jí, že jsem právě skončila s bakalářkou a chci si vyčistit hlavu, nejlépe na diskotéce v Palmě, ona souhlasila a za necelou hodinku jsme už křepčily na parketu. Když jsme se vrátily k našemu stolku, cítila jsem, že ze mě konečně padá napětí a únava, a spokojeně jsem se rozhlédla kolem.

Jednou, dvakrát, třikrát jsem přejela pohledem stoly a po každé jsem se zastavila u hezkého kluka, který seděl kousek od nás. Nenápadně jsem na něj ukázala.

„Kdo to je? Znáš ho?“

Vanda se na něj otočila a přikývla.

„Znám. To je Marek. Chodila jsem s ním na gympl. Hodím na něj síť!“

Vystartovala k němu a za chvíli ho přitáhla k našemu stolku. Představili jsme se, a protože také studoval v Praze, mluvili jsme chvíli o tom, na jakých školách jsme, ale když se začal zajímat o téma mé bakalářské práce, Vanda ho vytáhla na parket.

Nevalilo mi to, potřebovala jsem se trochu vzpamatovat ze zmatku, který ve mně Marek vyvolal.

Byl jiný. V očích měl něco, co dnešním klukům většinou chybí. Když se na mě podíval, cítila jsem, že mě opravdu vidí, že ho zajímám, že pro něj nejsem jedna z anonymních holek,

kteřou může sbalit, ale že si mě uvědomuje celou, nejenom jak vypadám, ale zajímá ho i to, co cítím... na rozdíl od Bedřicha, se kterým jsem se rozešla, když jsem začala studovat vysokou školu.

Chodili jsme spolu dva roky. Skřípalo nám to, když jsem se učila na maturitu, ale to se s ním ještě dalo vydržet, ale když jsem začala jezdit do Prahy na vysokou školu, zaperlil po dvou měsících větou, která náš vztah ukončila.

„Nepotřebuju mít doma inženýrku! Chci mít doma ženskou!“

Po Bedřichovi jsem se pokusila dvakrát o vážnější vztah, ale když jsem zjistila, že dotyčným pánům jde jenom o postel, zůstala jsem radši sama a stala se úspěšnou vysokoškolskou studentkou.

Říkala jsem si, až to přijde, tak to bude.

Když se Vanda s Markem vrátili ke stolu, povídali jsme si vlastně jenom my dva, tancovat jsme chodili také jenom spolu a Vanda si od nás nakonec odsedla ke známým, což jsme oba uvítali.

Marek mě před půlnocí doprovodil domů a domluvili jsme si rande na neděli.

„Markéto, nechceš jít na fotbal? Hrajeme s Příbrami.“

No, fotbal jsem sice nemusela, ale proč ne? Přikývla jsem, domluvili jsme se, kdy se sejdeme a pak mi dal jednu malou pusu na tvář a druhou, o trochu větší, na pusu! Byl sladký!

Sladký!

Úplně jsem se opotila při představě, že se s ním zítra zase sejdu a on mi dá další pusu a... prostě jsem usínala šťastná jako blecha!

Blecha. Nevíte, proč se to říká? Jako kdyby někdo mohl vědět, jestli je blecha vůbec někdy šťastná! Takže ne, neusínala jsem šťastná jako blecha, usínala jsem, a byla jsem šťastná, jako už dlouho ne...

Fotbal jsem sice přežila, ale za celou hru jsem nepochopila, kdo proti komu hraje, a fandila jsem podle Marka, ale protože ten moc nefandil, tak jsme většinou seděli a koukali, jak se třicet chlapů, nebo kolik jich vlastně bylo, honí za jedním míčem. A drželi jsme se za ruce, seděli jsme těsně u sebe, když jsme si něco říkali, museli jsme se dotýkat ústy... vlastně to pro mě bylo hodně vzrušující fotbalové utkání, i když jsem zapomněla, kdo vlastně vyhrál...

V pondělí jsme spolu jeli do Prahy, opsali jsme si svoje rozvrhy, domluvili jsme se, kde se budeme mezi přednáškami scházet, v úterý jsme šli do kina a ve středu to přišlo.

„V neděli hrajeme s Benešovem. Půjdeme?“

Zhrozila jsem se. Už zase? To snad ne? Na druhou stranu, pokud mu stačí chodit na fotbal jednou za týden, a pokud mě bude zase držet za ruku, tak proč bych s ním nešla. A tak jsem radostně kývla.

Ano! Ano, Marku!

Půjdeme spolu zase na fotbal!

A tak jsme v neděli odpoledne zase vyrazili na hřiště. Byla jsem šťastná, že jsme spolu a držela se ho jako klíště, ale když se mě před pokladnou zeptal, jestli jezdím s klubem, když hraje venku a ukázal na klubový autobus, vytřeštila jsem na něj oči.

Proboha, on se zbláznil!

„Já vím, že jsi klubová fanyнка, Markéto. Víím, že chodíš na fotbal každou neděli, a že bez fotbalu nemůžeš být. Na tom není nic špatného, ale musím se ti k něčemu přiznat. Radši hned. Markéto, já fotbalu vůbec nerozumím.“

V duchu jsem zajásala a chtěla jsem vykřiknout, z toho si nic nedělej, já taky ne, ale on mluvil dál.

„Poprvé v životě jsem byl na fotbale před týdnem s tebou. Vůbec nic mi to neříká. Ale kvůli tobě ho budu mít rád, Markéto. Slibuju ti, že si dneska spočítám, kolik chlapů je na